

mindre som han jo var forlovet. Og det føltes virkelig slet ikke ubehageligt saaledes at blive ført næsten svævende op ad den bratte Skraaning.

Per havde hele Tiden Lyst til at fortælle hende, at han havde tilbragt Formiddagen med at læse i en af hendes Faders Bøger, og hvormegen Glæde han havde haft deraf. Men han var bange for, at hun skulde opfatte det blot som en høflig Frase, og lod derfor være. Han nøjedes med at sige, at han havde været meget glad for sit Besøg i Præstegaarden den foregaaende Dag — noget, hun øjensynlig betragtede som ganske selvfølgelig.

Anstrengelsen havde gjort hende varm, og hun standsede for at puste. Hatten holdt hun i Haanden, og det lyse, fine Haar pur stod omkring hendes Hoved som en Glorie. Hun var igen i dette Øjeblik ganske Francisca — syntes Per. Francisca i forklaret Skikkelse.

De to Clausen'er havde imidlertid forlængst naaet Toppen. De stod deroppe og holdt paa Hattene, medens Stormen rev i deres Skørter som usynlige Hænder, der vilde flænge Tøjet af dem. Ved Synet af Inger og Per, der nu igen havde sat sig i Bevægelse, sagde den yngste:

„Se blot, hvor de kryber!“

„Det er saa kedeligt med Inger,“ ytrede Frøken Gerda. „Naar Nogen gør lidt af hende, bliver hun straks saa affektet.“

„Man maa forresten ikke sige andet, end at han er ganske køn, ham — Nussen,“ sagde den unge.

„Køn! Jeg finder ham skrækkelig!“

„Det mener du jo ikke, Gerda. Du sa'e da selv iaftes —.“

„Jeg! Er du gal, Tøs! Har du rigtig set paa hans Glugger? Saadan et Par Mælkespande!“

Inger og Per naaede endelig tilvejs, og man gav sig til at betragte den berømte Udsigt. De unge Piger begyndte at tælle Kirketaarne. Naar Luften var ganske klar, skulde man kunne øjne fem og tredive. Frøknerne Clausen kendte Navnene paa dem alle; men Per havde kun Interesse for dem, som Inger kunde udpege. „Nej se, er det Tepperup! ... Hvad siger De? Aa, Ramlev!“ udbrød han paa en Maade, som om disse Navne vakte